ARREST VAN HET HOF (Eerste kamer)
26 september 1985 *

In zaak 231/84,

A. Valentini, ambtenaar van de Europese Gemeenschappen, wonende te Brussel, vertegenwoordigd door M. Slusny, advocaat te Brussel, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg ten kantore van E. Arendt, advocaat aldaar,

verzoeker,

tegen

Commissie van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door haar juridisch adviseur D. Gouloussis als gemachtigde, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij G. Kremlis, lid van haar juridische dienst, Bâtiment Jean Monnet, Kirchberg,

verweerster,

betreffende een beroep tot nietigverklaring van de weigering van de Commissie om verzoekers oorspronkelijke indeling te herzien,

wijst

HET HOF VAN JUSTITIE (Eerste kamer),

samengesteld als volgt: G. Bosco, kamerpresident, T. Koopmans en R. Joliet, rechters,

advocaat-generaal: G. F. Mancini
griffier: H. A. Rühl, hoofdadministrateur

gehoord de conclusie van de advocaat-generaal ter terechtzitting van 21 mei 1985,

het navolgende

* Procestaal: Frans.

ARREST

(omissis)

In rechte

1 Bij verzoekschrift, neergelegd ter griffie van het Hof op 14 september 1984, heeft A. Valentini, ambtenaar van de Commissie van de Europese Gemeenschappen, beroep ingesteld tot nietigverklaring van het besluit van de Commissie van 21 juni 1984 houdende weigering om verzoekers oorspronkelijke indeling met terugwerkende kracht te wijzigen.

De voorgeschiedenis

2 Na met succes te hebben deelgenomen aan een algemeen vergelijkend onderzoek werd verzoeker bij besluit van 10 maart 1975 per 1 maart 1975 aangesteld als ambtenaar op proef (adjunct-vertaler) bij de Commissie in rang LA 8, tweede salaristrap, en op 1 december van datzelfde jaar in vaste dienst op die post benoemd. Hij werd in de loop van 1976 bevorderd tot de rang LA 7 en vervolgens na een intern vergelijkend onderzoek overgeplaatst van de groep voor de talendienst naar dezelfde rang in categorie A. Bij besluit van 7 februari 1978 werd hij aangesteld als administrateur in de rang A 7, eerste salaristrap, bij het directoraat-generaal XX „Financiële controle".

3 In maart 1981 verspreidde de directeur-generaal Personeelszaken en algemeen beheer in een rondschrijven aan het gehele personeel de tekst van een op 6 juni 1973 vastgesteld „Besluit betreffende de criteria voor de indeling in rang en salaristrap bij aanwerving".

4 Na kennisneming van dit rondschrijven verzocht verzoeker de directeur-generaal Personeelszaken op 4 juni 1981 om de oorspronkelijk jegens hem genomen indelingsbesluiten — bij zijn aanwerving in 1975 en bij zijn aanstelling als administrateur in 1978 — opnieuw in overweging te nemen. Dit was zijns inziens gerechtvaardigd omdat uit voornoemd besluit van 6 juni 1973 bleek, dat de Commissie destijds geen rekening had gehouden met de door hem vóór 1975 uitgeoefende beroepswerkzaamheden.

5 Dit verzoek werd bij brief van het indelingscomité van 3 november 1971 afgewezen, op grond dat het comité meende „geen wijziging te kunnen brengen in het eerdere indelingsbesluit". Verzoeker vroeg het comité zijn besluit nader te motiveren en de bij de indeling toegepaste criteria te vermelden, en ontving daarop een mededeling van de directeur-generaal Personeelszaken van 12 maart 1982 met een toelichting op de redenering van het comité en de toevoeging, dat de twee besluiten in overeenstemming met de toepasselijke verordeningen waren genomen en dat er geen aanleiding bestond ze te wijzigen.

6 Op 22 maart 1983 wendde verzoeker, die inmiddels tot de rang A 6 was bevorderd, zich andermaal tot het indelingscomité met het verzoek vorenbedoelde indelingsbesluiten te herzien, waarbij hij eens te meer zijn standpunt daaromtrent uiteenzette. Op 28 april 1984 antwoordde de directeur-generaal Personeelszaken hem evenwel, dat hij „als tot aanstelling bevoegd gezag" meende de betwiste indelingen te moeten bevestigen.

7 Bij brief van 25 november 1983 wendde verzoeker zich opnieuw tot het indelingscomité en vroeg hij om een nieuw onderzoek van zijn geval. Daarbij wees hij erop, dat noch de directeur-generaal Personeelszaken noch het comité de door hem in zijn eerdere verzoeken aangevoerde argumenten ooit volledig hadden beantwoord. Op 6 december 1983 zond hij een aanvulling op deze brief. In antwoord op deze brieven deelde de directeur-generaal Personeelzaken hem op 6 januari 1984 mee, dat hij zijn verzoek om herindeling niet kon inwilligen.

8 Dit antwoord was voor verzoeker aanleiding om op 5 april 1984 een klacht als bedoeld in artikel 90, lid 2, Ambtenarenstatuut in te dienen, die ertoe strekte dat, gelet op voornoemd besluit van 6 juni 1973, zijn indeling in 1975 in de rang LA 8, tweede salaristrap, met terugwerkende kracht zou worden gewijzigd in een aanstelling in de rang LA 7. Tot staving van deze, tot de voorzitter van de Commissie gerichte klacht beriep verzoeker zich op de bepalingen van een nieuw „Besluit betreffende de criteria voor de indeling in rang en salaristrap bij aanwerving", dat in de plaats was gekomen van het besluit van 6 juni 1973 en gepubliceerd was in de „Mededelingen van de administratie" van 21 oktober 1983.

9 Bij nota van 21 juni 1984 verwierp de directeur-generaal Personeelszaken deze klacht, op grond dat verzoeker op basis van het besluit van 6 juni 1973 juist was ingedeeld en dat voorts de publikatie in 1983 van een nieuw besluit betreffende dezelfde materie de in de artikelen 90 en 91 Ambtenarenstatuut gestelde termijnen niet opnieuw kon doen ingaan, daar deze termijnen van openbare orde waren.

10 In het onderhavige beroep houdt verzoeker vast aan zijn verzoek om wijziging van zijn oorspronkelijke indeling. De Commissie heeft overeenkomstig artikel 91 van het Reglement voor de procesvoering een exceptie van niet-ontvankelijkheid opgeworpen en het Hof verzocht daarop te beslissen zonder op de zaak ten gronde in te gaan.

De ontvankelijkheid

11 De Commissie betoogt, dat het beroep niet ontvankelijk is omdat het niet is voorafgegaan door een klacht als bedoeld in artikel 90, lid 2, Ambtenarenstatuut. Het door verzoeker als klacht betitelde stuk, te weten zijn brief van 5 april 1984, zou in werkelijkheid niet meer zijn dan een mededeling die kennelijk te laat was gedaan, daar verzoeker indertijd geen klacht tegen de bestreden oorspronkelijke indelingsbesluiten had ingediend. Daar deze onaantastbaar zijn geworden, zou verzoeker een termijn die hij heeft laten verstrijken, niet opnieuw kunnen doen ingaan door het indienen van een „klacht" met hetzelfde onderwerp als die besluiten.

12 De Commissie meent voorts, dat een eenvoudige mededeling omtrent de indelingscriteria, zoals die welke zij heeft gepubliceerd in de „Mededelingen voor de administratie" van 21 oktober 1983, niet aan de statutaire termijnenregeling kan derogeren. Die publikatie zou trouwens uitsluitend bedoeld zijn geweest om de ambtenaren die op basis van het besluit van 6 juni 1973 waren ingedeeld, de mogelijkheid te bieden hun administratieve positie op basis van vrijwilligheid te laten herzien. Op die publikatie zou dus geen beroep kunnen worden gedaan tot staving van de ontvankelijkheid van het beroep.

13 Verzoeker brengt hiertegen in, dat de publikatie van 21 oktober 1983 te beschouwen is als een nieuw feit, dat belangrijk genoeg is om zijn verzoek tot herindeling van 25 november 1983 te rechtvaardigen. Verweersters redenering zou neerkomen op een beknotting van het recht van de ambtenaar om tegen een bezwarende handeling op te komen door middel van de in de artikelen 90 en 91 Ambtenarenstatuut voorziene procedures.

14 Krachtens artikel 90, lid 1, Ambtenarenstatuut kan iedere ambtenaar bij het tot aanstelling bevoegd gezag een verzoek indienen om jegens hem een besluit te nemen. Volgens vaste rechtspraak van het Hof mag een ambtenaar van deze bevoegdheid evenwel geen gebruik maken om de in de artikelen 90 en 91 vastgestelde klacht- en beroepstermijnen te ontduiken door bij wege van een verzoek indirect de wettigheid van een eerder, niet binnen de gestelde termijn bestreden besluit te betwisten; om herziening van een dergelijk besluit kan enkel worden verzocht, wanneer zich belangrijke nieuwe feiten voordoen.

15 Voorts moet eraan worden herinnerd, dat het Hof in het arrest van 1 december 1983 (zaak 190/82, Blomefield, Jurispr. 1983, blz. 3981) de publikatie door de Commissie in 1981 van haar besluit van 6 juni 1973 heeft beschouwd als een nieuw feit dat voor bepaalde ambtenaren grond kon opleveren om herziening van hun oorspronkelijke indeling te vragen. Daaruit blijkt dat verzoeker, gezien de voorgeschiedenis van het geschil, gerechtigd was in juni 1981 een verzoek om herindeling bij verweerster in te dienen, die daarop uitdrukkelijk afwijzend heeft beschikt. De aan het onderhavige beroep voorafgaande klacht was echter niet tegen die afwijzing gericht.

16 Bijgevolg moet de door de Commissie opgeworpen exceptie van niet-ontvankelijkheid worden aanvaard. Wel kan immers een ambtenaar onder bepaalde voorwaarden tot het tot aanstelling bevoegd gezag een verzoek richten waarbij een niet tijdig bestreden indelingsbesluit weer aan de orde wordt gesteld, en wel is tegen de afwijzing van een dergelijk verzoek een klacht en eventueel een beroep in de zin van de artikelen 90 en 91 ambtenarenstatuut mogelijk, doch de ambtenaar kan niet door het indienen van een tweede of zelfs een derde verzoek bewerkstelligen dat de klachttermijn opnieuw ingaat of wordt verlengd.

17 De uitslag van het beroep zou niet anders zijn indien verzoekers brief van 25 november 1983 moest worden beschouwd als een verzoek dat aansloot op de publikatie door de Commissie in oktober 1983 van bepaalde inlichtingen in verband met de indelingsproblematiek. In casu had verzoeker reeds op grond van de publikatie van maart 1981 een verzoek in de zin van artikel 90, lid 1, Ambtenarenstatuut kunnen indienen om zijn eerdere indeling aan de orde te stellen; onder deze omstandigheden kon de publikatie van 1983 voor hem niet meer dezelfde werking hebben.

18 Mitsdien moet het beroep niet ontvankelijk worden verklaard.

Kosten

19 Ingevolge artikel 69, paragraaf 2, van het Reglement voor de procesvoering moet de in het ongelijk gestelde partij in de kosten worden verwezen. Volgens artikel 70 van het Reglement voor de procesvoering blijven echter de kosten door de instellingen ter zake van beroepen van de personeelsleden der Gemeenschappen gemaakt, te haren laste.

HET HOF VAN JUSTITIE (Eerste kamer),

rechtdoende:

1) Verklaart het beroep niet-ontvankelijk.

2) Verstaat dat elk der partijen de eigen kosten zal dragen.

Bosco Koopmans Joliet

Uitgesproken ter openbare terechtzitting te Luxemburg op 26 september 1985.

De griffier

P. Heim

De president van de Eerste kamer

G. Bosco